

## ΔΙΚΗ ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΝΕΓΡΟΠΟΝΤΗ

## Πρωΐ.

Σ' εὐγνωμονοῦμεν, Θρασύβουλε Βελένδζα, Σ' εὐγνωμονοῦμεν, Ἐρνέστε Σιοῦμαν, Σ' εὐγνωμονοῦμεν, Μενέλας Νεγροπόντη, διὰ τὸ οὐράνιον μάννα, ὅπερ παρέχετε εἰς τὴν διψῶσαν γραφίδα μας, ἡναγκασμένην νὰ κάμνη νυχθημέρους πορείας διὰ τῆς ἐρήμου τῆς πολιτικῆς.

Αὐτὸν τὸν αἶνον ἐψιθυρίζομεν μεταβαίνοντες χθές εἰς τὸ Δικαστήριον κατεσπευσμένοι διὰ νὰ ἐντροφήσωμεν εἰς πάχος Μενελάου καὶ λόγον Χοῖδᾶ, εἰς βρόντον Μπουφίδου καὶ ψυχολογίαν Τυπάλδου καὶ γέλοια Στεφανίδου.

Ὅλοι τὴν εἶχον μυρισθῇ τὴν δίκην, καὶ περὶ τὴν 9ην ἡ αἴθουσα τοῦ Δικαστηρίου ἤρχισε νὰ γεμίζῃ ἀπὸ δικηγόρους, νεολαίαν, καὶ μεσίτας, τῶν ὁμογενῶν παρασίτους, ἀπὸ μάρτυρας, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνετο θαλερὰ ἡ σπαργῶσα μορφή τοῦ κ. Κούπα, ἐνὸς τῶν κυριωτέρων μαρτύρων τοῦ κ. Ἀγγελοπούλου.

Εἰς τὴν θέσιν τῶν κατηγορουμένων Μ. Νεγροπόντη καὶ Χαλκιοπούλου ἐτέθη μία ξυλοτράπεζα, παρὰ τὸ σὺνηθες, πλὴν τῶν περιπτώσεων καθ' ἃς δικάζεται ὁ Μακράκης, ὅστις φέρει μαζὺ του ὁλόκληρον Βιβλιοθήκην.

— Τί ἐξαιρετικὴ διαδικασία εἶναι αὕτη, παρατηρεῖ ὁ δικηγόρος του.

— Ἀφοῦ ἔφαγαν τόσα τραπέζια ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς οἱ κύριοι δικαστικοί, νὰ μὴ δώσουν ἐνὸς ἀπ' αὐτοὺς ἓνα παληοτράπεζο.

Ἐξαίρω ἐκ τῶν τραπεζοφάγων παρὰ τοὺς ὁμογενεῖς τὸν φίλον Βουλπιώτην, μὴδὲνα ὁμογενῆ πλησιάζοντα καὶ καταλύοντα τὰ εἰσοδήματά του εἰς τὸ Ζυθοπωλεῖον τοῦ Μπερνιουδάκη.

Λίαν ἐγκαίρως καταλαμβάνουν τὰς θέσεις των οἱ κύριοι Δικασταί.

Προεδρεύει ὁ ἡμέτερος τὴν μορφήν καὶ τοὺς τρόπους Γιαννίτσaros κ. Τσάτσος.

Παρεδρεύουν οἱ κκ. Βουλπιώτης, Λόντος, Ζηλήμων καὶ Προβεδοῦρος, ὁ διευθυντὴς τῶν Λουτρῶν Φαλήρου.

Οἱ συνήγοροι καταλαμβάνουν τὰς θέσεις των. Τῶν κκ. Χαλκιοπούλου καὶ Νεγροπόντη κυριώτεροι συνήγοροι φαίνονται οἱ κκ. Κωστῆς καὶ Χοῖδᾶς.

— Ὁ Ῥόκος;

— Μάλιστα, ὁ Ῥόκος.

Ὁ Κωστῆς μειδιᾷ τὸ φαναριώτικόν του μειδίαμα. Εὐτυχῶς τὴν γλυκεῖάν του μορφήν οὐδὲν σύννεφον καλύπτει, διότι δὲν συμπαρίσταται ἐκεῖ ὁ φίλος του κ. Σαρίπολος.

Ἀλλὰ ὁ κ. Ῥόκος φαίνεται μελαγχολικὸς, μὴ δυνάμενος νὰ χωνεῖσῃ ἀκόμη πῶς ὁ δημοκρατικὸς ὑποψήφιος Ἀττικῆς εὐρέθῃ νὰ εἶναι συνήγορος ὑπὸ τῶν πλουτοκρατῶν.

Μελαγχολικότεροι διὰ τοῦτο εἴμεθα ἡμεῖς, οὔτινες ἀνυπομῶνως περιμένομεν πρῶτον πρῶτον νὰ ἐκραγῇ ἡ εὐγλωττία του, ὅπως δικαιολογήσῃ τὸ παράδοξον αὐτὸ φαινόμενον τοῦ κ. Χοῖδᾶ συνηγοροῦντος ὑπὲρ ὁμογενῶν. Ἡ παραδοξότης αὕτη δὲν εἶναι διόλου λογικὴ, διότι τὸ δίκαιον δὲν χωρίζει τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὁμογενεῖς καὶ ἀλλοφυλλοὺς· ἀλλ' εἶνε ἐν γεγονόσι.

Ὁ κ. πρόεδρος ψιθυρίζει εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ κ. Στεφανίδου, ὅτι ἡ συνεδρίασις θὰ ἀναβληθῇ εἰς 2 1) 2) μ. μ.

## Μεσημβρία.

Πρώτην φορὰν ἀναγκάζομαι νὰ πῶ τὸν καφέ μου εἰς τοῦ Γιαννοπούλου ζεστόν καὶ διὰ νὰ μετριάσω τὴν καυσίν του βουτῶ χωρὶς νὰ θέλω μίαν Κοπενάγην 30 λεπτῶν καὶ μ' ἀτελείωτον τὸν καφὲν σπεῦδω εἰς τὸ Δικαστήριον.

Ὁ πρῶτος, ὃν ἀπῆντησα ἦτο ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ Νεο-

## ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

## ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

## Καφάλαιον τρίτον.

Ἐν ᾧ γίνεται λόγος «Γιὰ τὰ βάσανα τοῦ Βασιλάκη».

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 266).

Εἶπον, ὅτι μοῦ ἐκόπησαν τὰ ἥπατα, ὅταν εἶδον τὸ πρὸς ἀπόπλουν ἑτοιμον πλοῖον, ἀλλὰ δὲν εἶπον τὴν ἀλήθειαν, διότι ὀλίγον ἔλλειψε νὰ μοῦ συμβῇ καὶ κατ' ἄλλο ἀκόμη...

Καὶ ὅμως ἤμην ἐθελοντὴς καὶ ἀπὸ τοὺς καλοὺς μάλιστα, πεμπόμενος πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν δούλων ἀδελφῶν.

Ἡ θέσις μου ἦτο δεινὴ καὶ ἡ ἀμηχανία μου μεγίστη. Τότε ἐσκέφθην πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ Παλαύρας μου νὰ ἦναι μεθυσμένος κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως.

Τίς οἶδε τὸν φόβον καὶ τὰς σκέψεις καὶ τοῦ καπετάνιου τούτου καὶ ἥρωος τῶν πετειναριῶν τῆς Κρήτης.

Ἐσφιζα πέντ' ἔξη ῥωμχαῖς, ὅπως ἐνδυναμωθῶ καὶ λάβω θάρρος μικρὸν, ὑπὸ τὸ κράτος δὲ τῆς ἐνεργείας αὐτῶν ἐτόλμησα νὰ ἐπιβῶ τοῦ πλοίου.

Ἄνδρες περὶ τοὺς πεντήκοντα κατέκειντο, ὡς σαρδέλαις παστωμέναις καὶ τιλυγμένοι εἰς τὰς κόππας των, ἄλλοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ἄλλοι εἰς τὸ ἀμπάρι, καπνίζοντες, προγευματίζοντες, πίνοντες καὶ συνδιαλεγόμενοι.

Μεταξὺ τούτων διέκρινα καὶ τὸν γραμματέα τοῦ ἐθελοντοποιεῖου βοῶντα:

— Βρὲ παιδιὰ, γιὰ τὸ θεῶ, πετάχτε τὰ τσιγάρα, θὰ πεταχτοῦμε στὸν ἀέρα, δὲν βλέπετε; Τὸ πλοῖον εἶνε φορτωμένο πολεμοφόδια καὶ μπαρουτὶ. Θὰ πᾶμε ἄδιστα, δὲν λυπᾶσθὲ τῇ ζωῇ σας;

Καὶ ἐλέμβανεν ὡς ἀπάντησιν παρὰ μυστακίου ὑδραίου.

— Ἀμὲν, καὶ ἂν ἦτανε νὰ σκελεντισθοῦμε καὶ γιὰ τὸ εἶνε μας δὲν πηγαίναμε καὶ στὸ πόλεμον.

Καὶ πρὸς τοῦτον ἄλλος ἐπιβοηθητικῶς, ἀνατολίτης οὗτος, προσέθετε:

— Μὴ χολοσκάνης κουμπάρε, καὶ τὸ μπαρουτ' τοῦτο δὲν πέρν' φῶκο καὶ με τὰ φτίλ' ἀκόμα. Εἶνε μούσκεμα σὰν τούτῃ τῇ γαλέτᾳ ποῦ μᾶς δόσαν γιὰ ταῖνι.



λόγου, Παγκνέλης ὁ νεώτερος, βασανιζόμενος ὑπὸ πυρε-  
τοῦ, ἐνοῶν ὅμως νὰ λάβῃ ἀφθόνους δόσεις δίκης ἀντι-  
κινήσης.

Ὁ δεῦτερος. . . ἡ Μάρτυς Αἰκατερίνη ὀλοζώντανη ὑπὸ  
τὴν μορφήν ὑπηρετρίας τοῦ κ. Χαλικοπούλου.

Ἦλθε νὰ μαρτυρήσῃ πράξεις πέντε φράγκα πέντε ὅτι  
εἶδε τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἀγγελοπούλου νὰ υπάγῃ δὲν ξεύ-  
ρω ποῦ.

Ὁ τρίτος ἦτο ὁμογενὴς τῶν γαστέρων συναδέλφός μου  
Τριαντάφυλλος, τὸν δὲ ἡδέως προσειδὼν ἠρώτησε:

— Πότε θάλθοιμε καὶ γιὰ τὴ δική σου, ἐνοῶν τὴν  
κατὰ Βασιλέως δίκην του.

Ὁ τέταρτος ἦτο ἄλλος Ρόκος, κληρικὸς αὐτός, ἀνα-  
καλύψας νέα χειρόγραφα τοῦ ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰ-  
κονομικῶν ἐργαζομένου χωλοῦ ὑπαλλήλου Φωτίου τοῦ  
ἐκ Φωτίων, καὶ τέταρτος ὁ Γίγας Στεφανίδης, ὅστις καὶ  
συνέπλεξεν ἀμέσως Γιγαντομαχίαν μετὰ τοῦ Ρόκου, περὶ  
τοῦ σπουδαίου θεολογικοῦ ζητήματος, τί κρύπτουν οἱ  
μοναχοὶ ὑπὸ τὰ ῥάσα των.

Μετ' ὀλίγον ἡ αἴθουσα καὶ πάλιν πληροῦται, τὴν φο-  
ρὰν αὐτὴν παρουσιάζεται ἡ χαλκοπρασίνη μορφή τοῦ κ.  
Χαλικοπούλου καὶ δὲν παρουσιάζεται ἡ στίλβουσα τοῦ κ.  
Νεγροπόντης.

Οἱ δικασταὶ εἰς τὰς θέσεις των.

Καλεῖται ὁ κατηγορούμενος Μενέλαος Νεγροπόντης  
καὶ ἀποδεικνύεται ἀπουσιάζων, πρὸς μεγάλην θλίψιν ὁ-  
λων τῶν γυπῶν δημοσιογράφων, καλεῖται καὶ ὁ ἑτερος  
τῶν κατηγορουμένων καὶ ἀποδεικνύεται μὲ τ' ὄνομά του  
Χαλικοπούλος, μὲ τὰ ἔτη του εἰκοσιπέντε, μὲ τὴν πα-  
τρίδα του Μύκωνον, μὲ ἐν ζεύγος γυαλιῶν, μὲ τὸν Νε-  
γροπόντην ἀφεντικὸν, μὲ τρεῖς δικηγόρους παρόντας —  
Κωστήν, Ρόκον, Παπαλεξανδρῆ—καὶ δύο ἀπόντας—Δρα-  
γούμην καὶ Λεβίδην.

Εἶνε δὲ καὶ ἄλλοι σπανοί,  
μᾶχουν τρίχα καὶ μαλλί,  
μὰ ἐσὺ εἶσαι γουλί.

Ὁ γραμματεὺς ἔδωκε τὰ χεῖλη του διὰ τὸν σαρκασμὸν,  
καθόσον σπανὸς μὲν πράγματι δὲν ἦτο, ἀλλὰ τὰ μου-  
στάκια του ἀκόμη δὲν εἶχον φυτρώσει, στραφεῖς δὲ πρὸς  
ἐμὲ παρατυχόντα:

— Δὲν εἶνε ἀδελφὲ, εἶπεν ἐν ἀγανκτηήσει, δὲν εἶνε  
προκοπὴ ἀπ' αὐτοῦς, ἅς ἔλθῃ νὰ τοὺς κάμῃ καλὰ ὁ ἀρ-  
χηγός.

— Σωστὸν, ἔσπευσα ν' ἀπαντήσω, θὰ τειναχθοῦμε  
στὸν ἀέρα στὰ καλὰ καθούμενα.

Καὶ τρίτος προσελθὼν ἐπέλεγε:

— Ἐγὼ δὲν ἔχω τὴ ζωὴ γιὰ χάσιμο μὲ τῆς μοῦρας  
τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου, θὰ εὐγῶ ἔξω.

Ἐπιδοκιμασθέντος τοῦ λόγου του ἐξήλθομεν ἱκανοὶ  
τὸν ἀριθμὸν, ὅτε νὰ καὶ ὁ ἀρχηγός, ὃν αὐθωρεὶ περιε-  
κυκλώσαμεν ἐκφράζοντες αὐτῷ τὰ παράπονά μας.

Ὁ ἀρχηγὸς μᾶς καθυσόχασε, διαβεβαιώσας μας, ὅτι  
δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀπέλθωμεν διὰ τοῦ ἱστιοφόρου, ἀλλὰ  
δι' ἀτμοπλοίου, ἐπέταξε δὲ ὅπως πάντες ἀπέλθωμεν πρὸς  
τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τοῦ Πειραιῶς καὶ συναθροισθῶμεν  
εἰς Ξεροτάγαρον ἢ Παλαιὸν Φάληρον, ἐξ οὗ τὴν νύκτα  
ἀτμόπλοιοι ἐμελλε νὰ μᾶς παραλάβῃ, ρυμουλκοῦν καὶ

Ὅλα αὐτὰ γλήγορα γλήγορα, μὲ νευρικὴν αὐθάδειαν,  
ὥς νὰ τὰ εἶχε μαθημένα ἀπ' ἔξω.

Ἀναγινώσκεται μακρὸς κατάλογος τῶν μαρτύρων τῆς  
ὑπερασπίσεως, ἐξ οὗ δὲν λείπουν οὔτε Στοῦπης, οὔτε  
Κατσίμπαλης, οὔτε Ὀλύμπιος, κεκηρυγμένοι ὅλοι ἐχθροὶ  
τῶν Νέων Ἰδεῶν.

Ἀναγινώσκεται καὶ ὁ τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ προκαταρκτικὰ γίνονται διὰ νὰ μᾶς  
πῇ ὁ κ. Πρόεδρος ὅτι ἡ συνεδρίασις ἀναβάλλεται διὰ τὴν  
ἐπαύριον μετὰ μεσημβρίαν τοῦ Σαββάτου, ὅτε τὸ φύλλον  
αὐτό, ὅπερ ἀναγινώσκεται—τῆς Κυριακῆς, ἐπιβιβάζεται  
εἰς πειραικὰς λέμβους καὶ ἐκεῖθεν διὰ σιδηροδρόμου, δι'  
ἀτμοπλοίων, διὰ λεωφορείων, διὰ ἀεροστατών, διὰ περι-  
στερῶν, διὰ νεφῶν σκορπίζεται εἰς τὰ τετραπέρατα τῆς  
τετραπέρατης Ἑλλάδος.

## ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Ὁ κ. Ροῖδης ἐξελλήνισε τὸ χασίς εἰς ἀσίκιον, διότι  
μόνον ὅταν πίνῃ χασίς γίνεται ἀσίκης, ἄλλως εἶναι ὁ  
συνήθης Χάσης καὶ Κισλάραγας ἐν τῷ χορῷ τῆς κυρίας  
Μελᾶ.

Ποία ἡ διαφορὰ μετὰ τῶν ἐπισκεφθέντων τὴν ἀγο-  
ρὰν δύο Γεωργίων, τοῦ ἐνός Βασιλέως καὶ τοῦ ἄλλου  
Σουρῆ;

— Ὅτι ὁ εἰς ἡγόρασε τὴν Ἐφημερίδα ἀντὶ 100 φράγ-  
κων καὶ ὁ ἄλλος ἀντὶ οὐδενός.

Εἰς ποῖον ἀνήκει βραβεῖον εὐφύας;

τὸ φορτηγὸν μετὰ τῶν πολεμοφοδίων, εἶτα διατάξας τὸν  
γραμματεῖα νὰ μᾶς τροφοδοτήσῃ—ἀπῆλθε συσῆσας τάξιν.

Μετὰ τὴν τοῦ ἀρχηγοῦ ἀναχώρησιν ὁ γραμματεὺς, ἐγὼ  
καὶ δύο ἄλλοι φίλοι τοῦ διηυθύνθημεν εἰς τι ξενοδοχεῖον  
—γιωτὲλ μπκαλιχ—ὅπου στήσαντες ἐν μέσῳ ἡμῶν τὴν  
ὀκὰ ἀφροστεφῇ ἡρξάμεθα, ἐν τῷ ἀτμῷ τοῦ οἴνου, ὁμι-  
λιῶν πολλῶν καὶ ποικίλων, αἵτινες κατέληξαν διὰ τοῦ  
γραμματεῖως λέγοντος:

— Γνωρίζετε, κύριοι, ὅτι εἰς τοὺς τούρκους κάμουν  
αἰσθησιν τὰ παχειὰ λόγια. Ἀρίνω τώρα, ὅτι θὰ διαδό-  
σωμεν, ἅμα εἰς Θεσσαλίαν ἀποβῶμεν, ὅτι φέρομεν πυ-  
ροβολικὸν καὶ ἱππικὸν μεθ' ἡμῶν—γιὰ τὸ δεύτερον ἄλ-  
λως εἶνε εὐκολὸν νὰ τὸ συστήσωμεν ἀγχαρέβοντες τὰ  
μουλάρια καὶ τὰ γαῖδουρία τῶν χωρικῶν — ἀλλὰ πρὸς  
τούτοις ἀνάγκη ν' ἀκούωνται, ὅτι πλὴν τοῦ σερασκέρη  
—ἀρχηγοῦ μας—καὶ τὰ ὀνόματα χιλιάρχος, ἑκατόνταρ-  
χος, μπὶν μπασῆς, ὄν-μπασῆς. Δεκανεῖς, λοχίαὶ καὶ  
ἄλλοι μικροὶ βαθμοὶ εἰς τὸ σῶμά μας δὲν πρέπει ν' ἀ-  
κούωνται. Λοιπὸν; Σὺ φίλε Γιώργη, ἀπὸ σήμερα εἶσαι  
μπὶνμπασῆς, σὺ Κῶστα, γιούσ-μπασῆς, καὶ σὺ — δηλαδὴ  
ἐγὼ—ὄν-μπασῆς. Πάμε τόρα.

Ἀφοῦ ἐβρέξαμε διὰ ἡμισῆς ὀκτὺς τοὺς βαθμούς μας  
ἐξήλθομεν, τὴν δὲ ἐσπέραν σποραδικῶς διηυθύνθημεν πάν-  
τες πρὸς τὸ Παλαιὸν Φάληρον.

Ὁ καιρὸς ἦτο νεφελώδης καὶ τὸ ψῦχος ἐπαισθητὸν  
ὅτε εἶχομεν φθάσει ἐκεῖ. Ὁ ἀρχηγός ἦτο μετὰ μᾶς



## Η ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΑΓΟΡΑ.

Πάντοτε πρὶν γράψω σκέπτομαι ἂν εἶναι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν της—ἡ κεφαλὴ μου. Ἐξαιρετικῶς ὁμῶς, προκειμένου περὶ τῆς Ἀγορᾶς τῆς Φιλοπτώχου Ἑταιρίας Κυριῶν, καὶ θελήσας νὰ γράψω καὶ τι, ἀντὶ τῆς κεφαλῆς μου ἠρώτησα ἂν ἦναι καλὰ ἡ τσέπη μου. Διὰ τὴν ἀπάντησιν δὲ, μοῦ ἐξήντησεν ὅλην τὴν Παθολογίαν τοῦ Οὐφελάνδου.

Ἐγὼ ὅστις ἔχω τόσῃ φιλοδοξίαν νὰ προσφέρω εἰς τὸ δημόσιόν μου τὰς εὐφυστέρους γραφίδας, πρώτην φορὰν σήμερον ἐπεθύμησα νὰ ἔχω συνεργάτην μου τὸν λόγιον νέον . . . . Μενέλαον Νεγρεπόντην.

Θὰ τῷ ἔλεγα : Ἄρον τὸ ταμεῖόν σου καὶ πήγαινε νὰ μοῦ γράψῃς διὰ τὴν ἀγοράν.

Ἐν ἐλλείψει ὁμῶς τῆς σφριγώσης, ὡς αἱ παρειαὶ τοῦ κυρίου της, τσέπης τοῦ κ. Νεγροπόντη, παρέλαβον τὴν νοσοῦσαν ἰδικήν μου μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ διὰ τῆς ἀγορᾶς περίπατος ἐν μέσῳ τῶσφ ὀρεκτικῶν πραγμάτων, ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, ἴσως θὰ τὴν ὠφέλει πως.

Εἰς τὸ τέλος τῶν σημειώσεων αὐτῶν θὰ ἰδῇτε πῶς τὴν ὠφέλησε τὴν ὑστερικὴν μου τσέπην ὁ περίπατος αὐτὸς καὶ πῶς ἐνθυμήθη ἐν ῥωμαντικοτραγικὸν ἐπεισόδιον τοῦ ὁποίου ἐγενόμην μάρτυς ἐν τινὶ μέχρι Μαρουσίου ἐκδρομῇ μου.

περικυκλωμένους ὑπὸ πλήθους φωνασκούντων ἐθελοντῶν:

— Ἀρχηγέ, καταλύματα, ποῦ θὰ κοιμηθούμε ἐδῶ στὴν ἐρημιὰ ποῦ μᾶς ἔφερες ;

— Ἀρχηγέ, μᾶς πῆρες ὅλους στὸν λαιμό σου, θὰ ξεπαγιαίωμε.

— Ἀρχηγέ, θὰ τὸ βάλωμε γιὰ τὴν Ἀθῆνα καὶ δὲν μᾶς ξαναμαζεύεις πιά.

Ἐπὶ τέλους ὠμίλησε καὶ ὁ πνιγόμενος ἀρχηγός :

— Τί νὰ σᾶς κάμω, παλληκάρια μου; Ἐδῶ διετάχθη νὰ σᾶς φέρω, ἐδῶ σᾶς ἔφερα. Ψάξτε, ἐδῶ πέριξ εἶνε τόσαις καλύβαις πηγαίνετε, βρῆτέ ταις, σπάσετε τῆς πόρτες, μπῆτε μέσα, οἰκονομηθῆτε ὥπως μπορέσετε ἀπόψε νὰ τελειώνῃ τὸ παστόψαρο.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Πάντες διεσπάρημεν εἰς τοὺς ἀγρούς πρὸς ἄγραν καλυβῶν, ὧν τὰς θύρας μετὰ τῶν παραστατῶν ἀνασπᾶσαντες ἐν αὐταῖς ἐγκαθιδρύθημεν, παραδοθέντες εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀφύπνισθην ὑπὸ κραυγῆς τινος :

— Βρὲ, ποῖος εἶνε ἐδῶ; ποῖος μοῦ πῆρε τὰ λεπτὰ ἀπὸ τῆς τσέπης;

Κι' ἄλλος εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ πρώτου συνεπικραύαζε γοερῶς μετ' ἀπέλπιστος φωνῆς.

— Τὴν κάππα μου, μωρὲ σκυλιὰ ποῖος μοῦ σούφρωσε τὴν κάππα, καὶ μὲ ἔκαμε νὰ ξεπαγιαίωσω ἀπὸ τὸ κρύο;

Σιγῇ: οὐδεὶς, ἀπαντᾷ, οὐδεὶς ὁμιλεῖ. Πάντες ρέγ-

Γνωρίζετε τὴν αἴθουσαν τοῦ Νηπιαγωγείου τοῦ Ἀρσακείου, ὅθεν τὸ μὲν πρῶτ' ἐξέρχεται ἀρμονία ναοῦ καθολικοῦ ἐκ τοῦ ἄσματος τῶν προσερχομένων νηπίων, τὸ δ' ἐσπέρας καὶ τὴν μεσημβρίαν αἱ γλυκεῖαι φωναὶ τῶν μικρῶν ἀποτελούντων ὅχι πλέον τετραφωνίαν, ἀλλ' ἑκατονφωνίαν ὁμοιάζουν τόσον πολὺ πρὸς τὰ κελαδήματα πολλῶν πτηνῶν, ἐν συνδένδρῳ κήπῳ, ὡς φερ' εἰπεῖν ὁ ἀπέναντι κήπος τῆς οἰκίας Παπαρρηγοπούλου;

Ἐκεῖ ἐνεκατέστη ἡ ἀγορὰ, χωρὶς τὴν ἀδειαν τοῦ κ. Σούτσου καὶ μεθ' ὅλην τὴν γνωμοδότησιν τοῦ κ. Χόρς ὅτι ἡ στέγη της δέον νὰ κατεδαφισθῇ.

Ἐχρησίμευσαν ἐκεῖ ὡς ὑποστηρίγματα τῆς στέγης τόσαι Καρυατίδες, ὥστε κτλ.

Κυρίαί μου τῆς Φιλοπτώχου Ἑταιρίας, ἡδίκησατε τοὺς πτωχοὺς σας!

Τὸ παζάρι σας θὰ ἔκαμνε διπλάσιαις δουλειαῖς, ἂν εἰς τὸν πρόδομον δὲν ἐτοποθετεῖτε σωρεῖαν κλωστομυστάκων, οἵτινες ἔκαμνον τὸ ἀντίθετον τοῦ ὅ,τι κάμνει ὁ μαγνήτης.

Πρὸς τοὺς ἄλλοις ἦσαν καὶ μεσόκοποι.

Μεταξὺ δύο χρυσῶν παρενθέσεων, ὡς τὰ πρῶτα τέταρτα τῆς σελήνης τῆς πρώτης ἐσπέρας σᾶς λέγω ὅτι ἂν ἤμην Νέρων θ' ἀπεκεφάλιζον ὅλους τοὺς μεσοκόπους καὶ τὰς μεσοκόπους, ἀρχίζων ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μου κεφαλῆς καὶ ἀπαλλαττόμενος οὕτω τῶσφ αἱματοχυσίας.

— Τί λέει ;

— Ἡ Ἐφημερίς πέντε φράγκα.

χουσιν ἐν νηδύμῳ.

Τὴν πρωίαν εἵμεθα στὸ πόδι, περιττὸν δὲ νὰ περιγράψω ὅπόσοι ὅπόσα καὶ ὅποια ἔχασαν ὑπὸ λαθροχειρῶν συνεταίρων γυμνωθέντες.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν κατῆλθεν ὁ ἀρχηγός συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ ἐλθετοῦ τινος φιλέλληνας ἀξιωματικοῦ, ἐθελοντοῦ καὶ τούτου, ὅστις ἔμελλε νὰ ᾖ ὁ γενικός μας προγυμναστής τῆς πολεμικῆς.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν μᾶς διενεμήθησαν ὅπλα καὶ φυσίγγια ἔνσφαιρα. καὶ ἠρξάμεθα τῶν γυμνασίων.

Εἰς μίαν ὥραν ἐμάθαμεν τὸ ἐν δύο, εἰς ὀλίγα λεπτὰ τὸ γεμίστε καὶ εἰς ἐν τέταρτον τὸ ἀκροβολίζεσθαι. Εἴτα ἀνεπαύθημεν, τάξαντος φρουροῦ τοῦ ἀρχηγοῦ μας μακρὰν τοῦ στρατοπέδου, λόγῳ μὲν ὅπως ἀπείργωσι τοὺς γεωργοὺς καὶ ἄλλους νὰ πλησιάζωσι, κυρίως δὲ ὅπως μὴ τις δραπετεύσῃ, διότι τὴν νύκτα οὐκ ὀλίγον τὸ σῶμα ἐμειώθη.

Πρέπει νὰ σημειώσω καὶ τοῦτο. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀκροβολιστικῶν γυμνασίων, αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα τῶν καλυβῶν κατετρυπήθησαν, τὰ δένδρα κατεπυροβολήθησαν καὶ οἱ ἀμπελῶνες ἀσπλάγχχνως ἐκλαδεύθησαν ὑπὸ ἀγρίων σπαθιστῶν, δοκιμαζόντων ἐπ' αὐτῶν, πῶς θὰ κόπῳσιν τούρκων κεφαλὰς.

Ἐνῶ εἰς ταῦτα κατεγινόμεθα, αἶφνης οἱ πρόσκοποι φρουροὶ ἐφάνησαν τρέχοντες πρὸς τὸ στρατόπεδον καὶ λαχανιασμένοι φωνοῦντες:

— Ἀπὸ πότε ἔγινε Μάρτυς Αἰκατερίνη ἡ Ἐφημε-  
ρίς, πράξεις πέντε, φράγκα πέντε;  
— Ἀπὸ τότε ποῦ εἶναι γιὰ τοὺς πτωχοὺς . . .  
— Τῷ πνεύματι.

Καὶ ποῖος μὲ συνώδευε παρακαλῶ εἰς τὴν ἐπίσκεψίν  
μου ἐν τῇ Ἀγορᾷ;

Ὁ ἑκατομμυριούχος . . . Σουρῆς.  
Ἄμα εἰσῆλθε καὶ ἐπολιορκήθη ἀπὸ δύο Κυρίας, αἵτι-  
τινες ἐπώλουν τὴν Ἐφημερίδα ἀντὶ πέντε φράγκων, ἀφί-  
νει ἐν ἑκατομμύριον καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν, ἐκ μετριο-  
φροσύνης μήπως τὸν ἰδοῦν καὶ ὅττι τὴν ἐπαύριον τὸ ὄνομα  
του εἰς τὸν τύπον . . . . κάτωθεν στίχων.

Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μόνος.  
Ἐπρεπε νὰ κηρύξω ἐπιστρατεῖαν εἰς τὴν μυωπίαν μου  
διὰ νὰ ὀδῶ καὶ νὰ γράψω.  
Ἄλλ' ἕκαστον βλέμμα ἐκόστιζε τὸ ὀλιγώτερον ἐν πεν-  
τόφραγκον.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν βλέμμα ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐν στοιχεῖον  
ἐκάστης λέξεως, ἂν ἤθελε νὰ γράψω μίαν σελίδα τοῦ  
**Μὴ χίνεσαι**, ἔπρεπε νὰ πληρώσω—ἐκάστης σελίδος  
περιεχούσης 5,280 γράμματα — **26,000** φρ.

Θὰ ἡναγκαζόμην νὰ ὑπογράψω ἐπιταγὴν:  
— Καὶ δι' ἐμὲ πληρώσατε, κύριε Νεγρεπόντη.  
Ὁ ὁποῖος θὰ ἔτρεχεν εἰς τὸν κ. Χαλκιόπουλον νὰ  
τοῦ πῇ νὰ γράψῃ ὅτι ἐζήτησα νὰ τοῦ πάρω 24,000 φρ.  
διὰ νὰ μὴ γράψω περὶ τῆς ἀγορᾶς.

— Μίαν ἀθάνατον, κύριε, 10 φράγκα.  
— Δὲν καπνίζω, παρακαλῶ.

— Εἰς τὸν μπουφέ μας, κύριε.  
— ὦ! εἶμαι τόσῳ χορτάτος.

— Macassar Oil', δέκα φράγκα!  
— ὦ! εἶμαι ἐστερημένος ὁσπρήσεως.

Τὸ πρᾶγμα ἐπῆγαινε περίφημα, ὅταν.... δύο μαῦροι  
ὀφθαλμοί.... μὲ ἀγκυροβολοῦν.

— Κἄτι τι ἀπὸ μᾶς;  
— Εἰσθε πολὺ ἀκριβῆ, κυρία μου.  
— Ἀπ' ἐναντίας θὰ μ' εὗρητε πολὺ συγκαταβατικὴν.  
Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡσθάνθη ἡ τσέπη μου συγχοπὴν.  
— Un mouchoir?  
— Cinc francs!

Παντοῦ μὲ κατεδίωκεν ἡ τιμὴ αὐτῆς τῆς ἀτίμου  
— συγγνώμην, ἱππότη Δὲ Κῆστρε—Μάρτυρος Αἰκατερίνης.

Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἐν τῇ εἰσόδῳ τὴν  
Ἐφημερίδα ἐπώλουν δύο παιγνιδιάρικοι ὀφθαλμοί, τὸν  
δὲ προσφιλεῖ Ἀννινὸν ἡ ἀρρένωπὴ καλλονὴ τῶν Χαφτείων.

Ἠγόρασα καὶ τὴν μὲν καὶ τὸν δὲ, ἐπιθυμήσας πρώτην  
φορὰν νὰ ἦμαι μάγκας, διὰ νὰ συμπαίξω ὀλίγον μὲ τὰς  
ὠραίας μου συντεχνίτιδας.

Τὰς μεγάλας πωλητρίδας οὔτε τὰς ἐπλησίασα . . . Ἡ  
χαριεστάτη Κυρία Παπαρρήγοπούλου διεχειρίζετο ἡδονή-

— Στὰ ὅπλα!  
— Συγκέντρωσις!

Ἐν τάχει εἰς τὰς φωνὰς παρετάχθημεν ἐν ἐνὶ σώματι  
πλὴν τῶν κρυβέντων, μεταξὺ τῶν ὁποίων κ' ἐγὼ πρῶτος.

— Τί εἶνε; τί τρέχει; ἐρωτᾷ τὸ στρατόπεδον, — ἃς  
ὀνομάσωμεν οὕτω τὸν σωρὸν ἐκεῖνον τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ  
τὸ περιεκτικώτερον.

— Μᾶς προδῶσαν! Κατεστράφημεν! ἀπαντῶσιν οἱ  
φρουροί, ἔρχονται ὁ πρέσβυς τῆς Τουρκίας μαζὺ μὲ τὸν  
πρέσβυ τῆς Ἀγγλίας. Ἐρχονται νὰ μᾶς κατασκοπεύ-  
σουν καὶ γράψουν νὰ μᾶς συλλάβουν τὰ τούρκικα στὸ  
ταξεῖδι!

— Μωρὲ καὶ τοὺς φυλάττε ἀκόμῃ; Φωτιά! Βαρεῖτέ  
τούς. Πῦρ στοὺς προδότας.

Βοή καὶ ἀλαλαγμοὺς ἐξεγέρθη τότε, καθότι ἄλλοι ἤ-  
θελον νὰ πυροβολήσουν κατὰ τῶν πρεσβευτῶν, ἄλλοι δὲ  
ἀπέτρεπον αὐτοὺς, διὰ τὰ μέλλοντα κακά.

Ἐν τούτοις ἐθεάθησαν οἱ κύριοι πρεσβευταί, οἵτινες  
πράγματι ἤρχοντο διὰ νὰ μᾶς γουστάρουν, ὡς φαίνεται,  
οὐ μόνον στρέφοντες νῶτα, ἀλλὰ καὶ κἄπως τροχάδην  
βαίνοντες, ἐννοεῖται δὲ οἴκοθεν, ὅτι ὀπισθέν των δὲν ἔ-  
λειψαν νὰ κροτήσουν καὶ τινα λιανοτούφεκα.

Διπλῇ ὥρᾳ παρήλθεν, ὅτε πλέον ὁ ἥλιος ἔδυεν, καὶ  
ἐπεφάνη ὁ ἀρχηγὸς ἐφ' ἀμάξης ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαυνομένης,  
μόλις δὲ καταφθὰς, ἐπήδησε καὶ ἀσθμαίνων ἐτραύλισε:

— Τί μοῦ κάματε! τί μοῦ κάματε! Μὲ καταστρέ-

ψατε, μοῦ χαλάσατε ὅλα τὰ σχέδια τὰ πολεμικά! Καὶ  
τί σχέδια! Θὰ πέραμε τὸν Βῶλο σὲ μιὰ βραδυά. Ἄχ!  
ἄχ! Γρήγορα, τὰ ὅπλα σας στὸν ὦμο καὶ ἀπὸ τὸν ἐλαιῶ-  
να, κρυφὰ κρυφὰ στῆς Κουκουδάουνες, κ' ἀπεκεῖ στὸ  
Τατόϊ κ' ἀπ' ἐκεῖ, ξέρω κ' ἐγώ; Κάτω, πέρα, κάτω  
στὴ θάλασσα στὸ Κακοσάλεσι. Γρήγορα! Ἐπῆγαν  
στοῦ πρωθυπουργοῦ οἱ πρέσβεις τῆς Ἀγγλίας καὶ Τουρ-  
κίας καὶ ἔσχισαν τὰ ρούχα των. Μᾶς εἶπαν ληστὰς, κα-  
κούργους, δολοφόνους. Ἐχάλασε τὸν κόσμον ὁ Κουμουν-  
δοῦρος, νὰ φύγωμε, τώρα, ἀμέσως, νὰ χαθοῦμε ἀπὸ τὴν  
Ἀττική. Ἄχ! ἄχ! Βῶλε, πῶς μοῦ ἔφυγες! Κρῖμα στὸν  
κρότο ποῦ ἤθελε γίνῃ στὴν Εὐρώπῃ. Πάει καὶ ἡ Λάρισα,  
πάει καὶ ἡ Θεσσαλία, πάει καὶ ὁ Ὀλύμπος, ἡ Θεσ-  
σαλονίκη, οὐλα πᾶν, ἀπὸ τὸ κεφάλι σας!

Ἡρῶσαντο τότε αἱ ἀντεγκλήσεις μεταξὺ τῶν ἐθελοντῶν.  
— Σὺ φώναζες στὰ ὅπλα! — Σὺ τᾶκκες ὅλα! — Σὺ φταί-  
εις! — Σὺ πυροβόλησες πρῶτος! — Τράβατα τώρα ποῦ θέ-  
λαμε νὰ φύγωμε μὲ τὸ βαπόρι μιὰ χαρά. — Ἐσποδάρια-  
σμα ποῦ θὰ τραβήξωμε! — Νὰ θεέ! Μὰ παντοῦ μὲ κατα-  
τρέχεις; Ποῦ νὰ βастάξω τόσο δρόμο. — Μαχμουραριὸ  
τοῦ διαβόλου, ἔτσι μωρὲ, πυροβολοῦν τοὺς πρέσβεις; —  
Ἐτσι μούρχεται νὰ σοῦ κοπανήσω μιὰ, τούρκο! μᾶς πῆ-  
ρες ὅλους στὸ λαιμό σου. — Τράβα, ποῦ θὰ μοῦ κάμης τὸ  
παλληκάρη! — Εἴρεις τί πρᾶγμα εἶμαι γ' ὧ; — Μὲ γνωρί-  
ζεις ἐμένα; — Σοῦ ἀνάρτω μιὰ, ποῦ δὲν προφάνεις νὰ  
πῆς κίχ! — Ὡρα ὥρα σὲ στέλνω στὰ θυμαράκια χωρὶς



κὴν φραγκοπαγίδα· εἶδος τόμπολας, ἀγρευούσης φράγκα καὶ παρεχούσης . . . χαλβάδες.

Πρὸς τὴν *μελέντζα* ἀνθοπώλιδα τῆς ἀγορᾶς ἐννοοῦσα αὐθορμήτως νὰ καθυποβάλῃ ἀντὶ ὀλίγων μενεξέδων τὰ δύο φράγκα μου.

Τὴν ἠρώτησα ἂν ἔχουν τὰ ἄνθη τῆς διατίμησιν, μοι εἶπεν ὅχι, ἦτο λοιπὸν τοῦ ἐλευθέρου συναγωνισμοῦ, ἐνῶ εἶχε τὸ μονοπώλιον καὶ τῶν ἀνθέων καὶ τοῦ παρθενικοῦ τῆς ἀρώματος.

Ὅταν ἐξῆλθον τῆς ἀγορᾶς ἐνθυμήθην τὸν σκοπὸν δι' ὃν εἰσῆλθον, τὸν περίπατον ἐννοῶ τῆς τσέπης μου, τὴν ἐρωτῶ ἂν εἶναι καλλίτερα, δὲν μὲ ἀπαντᾷ τὴν ξαναρωτῶ, τίποτε. Ἡ δυστυχὴς εἶχεν ἐκπνεύσει.

Καὶ ἐνθυμήθην τὸ ἐπεισόδιον τῆς πεζῆς εἰς Μαρούσι ἐκδρομῆς μου, ὅτε καθ' ὁδὸν εἶχα συναντήσῃ δύο ἀμαξᾶς κατευθυνομένας εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον, ἀργότερα δὲ ὅταν εἶχα φθάσῃ ἐμαθὰ ὅτι ἐπὶ μιᾷ τῶν ἀμαξῶν ἐφέρετο μία ἀσθενὴς τὴν ὁποίαν ἐπήγαιναν εἰς Μαρούσι διὰ νὰ ἀναρρώσῃ, αὐτὴ ὅμως ἐνόμισε καθήκον τῆς ἀμαξήτης τὴν φλιάν τῆς οἰκίας ὅπου τὴν ὠδήγησαν νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς συγγενεῖς τῆς πάσης περαιτέρω φροντίδος καὶ δαπάνης, πλὴν τῶν τῆς κηδείας.

Ἡ Ἀγορὰ τῶν Κυριῶν θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ σήμερον.

Ἀντὶ τοῦ Κονιορτοῦ τῶν Πατησίων καὶ τοῦ Τροβατόρε τῶν Πλατειῶν, πηγαίνετε οἱ δυνάμενοι καὶ αἱ δυνάμεναι ἐκεῖ. Θὰ ἐξέλθῃτε μὲ ἐλαφρὸν βαλάντιον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐλαφρὰν τὴν συνειδήσιν, ὅτι διήλθετε τὴν Κυριακὴν σας εὐεργετοῦντες.

### Χρῖσιπαχράπας.

παππά!—Γιὰ κάνε τὸν σταυρό σου!—Νὰ λοιπὸν κ....—  
Νὰ καὶ σὺ!

Καὶ οἱ φιλονεικοῦντες ἔρχονται εἰς χεῖρας. Τρέχουν ἄλλοι νὰ τοὺς χωρίσουν, ὑβρίζονται καὶ οὗτοι, ὁ δὲ καυγὰς λαμβάνει διαστάσεις. Τέλος παρεμβάντων τῶν καπετανέων, ἀρχηγῶν τε καὶ παραυποκαπετανέων, ἐπέρχεται ἡ τάξις. Οὐχ ἦττον ὅμως ἡ μουρμουραὶς ἐξηκολούθουν καὶ μετὰ τὴν εἰρήνην.

Εἰς μὲ σπασμένη τὴν μύτη καὶ σχεδὸν κλαυθυμνρίζων ὑπετενθόριζε:

—Τί νὰ σοῦ κάμω; Ἐπρεπε νὰ ἤμαστε στὴν Ἀθήνα καὶ τὰ κουβεντιάζαμε.

Ἄλλος μὲ ξεγδαρμένα μούτρα καὶ σχισμένο ὑποκάμισο ἐμοιρολόγει καὶ ἔλεγε μόνος:

—Μὰ δὲν ξετρυπώνει κ' ἐδῶ κανέννας κλητῆρας, κανεὶς χωροφύλακας!

Καὶ ἄλλος, ὅστις ἐφαίνετο, κατὰ λάθος τοῦ τὰς εἶχον βρέξει στὰ γερὰ, ἔλεγε πρὸς ἕτερον, κρατῶν τὴν μέση καὶ ξύων τὰς πλάτας του.

—Εἴρω γὼ τί ἤθελαν αὐτοί; Μιὰ καταγγελία, νὰ μάθουν γινῶσι πῶς βροῦν ἄλλη φορὰ.

Ἐν τούτοις ἤρξατο ἡ ἀναχώρησις ἐν βαθυτάτῳ σκότει.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

**Παληάνθρωπος.**

## ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ.

Ἀπαστράπτει γυμνωθεῖσα σήμερον ἡ καλλιμόρμος Ἀκαδημία, καὶ ὁ στίλβων χρυσὸς αὐτῆς πλήττων, θαμβοὺς τοὺς ὀφθαλμούς.

Θεᾷ, κόρη τοῦ βαρυγδούπου Διὸς, Ἀθηνᾶ, ἀποθαυμάζω τὴν ἐπίχρυσον ἀλογόουρην σου, κράνος τὸ βαρὺ, καὶ πρὸ πάντων, τὸν ἐχέσαρκον ποδήρην σου χιτῶνα—τὸ κολλὰν φουστάνι σου· τὸ δὲ μακρὸν προτεταμένον δόρυ ὅπερ στίβαρξ χειρὶ κραδαίνεις ὡς πρὸς προσβολήν, καὶ ἡ ὀφειοφόρος ἀπειλητικῶς ὑψομένη ἄσπις ἡ κατὰ χρυσος, σὲ παριστῶσιν εἰς τὰ ἑμμάτια μου, θεᾷ, ὡς μακκαρὰ ἡ μακεδῶνα ἀποκρηάτικον.

Μὴ με, θεᾷ, πλήξης, ὀργισθεῖσα ἐπὶ τῇ ἀτασθαλίᾳ γλώσσης μου, οὐδὲ τὰς ὀφρὺς συσπάσης καὶ τῇ πτέρνῃ θυμῷ τύψης τὴν κολῶνά σου, διότι τόσον ὑψηλὰ οὐς' ἀναστηλωμένη, δὲν ἔμπορεῖς νὰ μοῦ κάμῃς τίποτα, κί' ἀεροκοπανᾷς.

Χρυσοκόμη σὺ δὲ Ἀπολλὼν, μουσῶν ἡγέτα, κιθαρῶν ἀπάντων ὕψιστε, ἀρχιμουσικάνκτη τῆς φρουρᾶς, συμπαίκτηρα τῶν Μουσῶν, πλήξον τὰς χορδὰς τῆς τερψιθύμου λύρας σου, καὶ κήλησον τὰ ὠτὰ μου τὰ εἰθισμένα εἰς τὸν ἦχον τὸν γλυκὺν τῆς κείδης καὶ τοῦ ζουρνᾶ· ἀλλὰ, θεᾷ, συμμαζέψε καὶ λίγο τὴν χλαμύδα σου, ἐπειδὴ κατέστης ἀναιδέστατος καὶ σκάνδαλον τοῖς πᾶσι, εἰ δὲ μὴ, νέαν θὰ σκαρώσω σκαλοσὰ καὶ θ' ἀναβῶ ἀπάνω στὴ κολῶνά σου, νὰ σ' ἀλλάξω τὸν θεὸ, κί' ἄς ᾄδῃς καὶ θεός.

Καὶ σὺ Ἥφαιστε, σύζυγε τῆς καλλιμόρφου καὶ θαλάμων ἀνάσσης Ἀφροδίτης τῆς ζαμπαρούς, γύφτων βασιλεῦ, σὺ ὁ τοὺς κεραυνούς σφυρηλατῶν τοῦ ἀνακτοῦ Διὸς κάμε μου τὴν χάριν, σὲ παρακαλῶ, τὸ σκεπάρνι ποῦ κρατεῖς ἀνορθωμένον πρὸ ἐτῶν, νὰ καταφέρῃς τέλος, καὶ σπάσῃς τὸ κεφάλι τοῦ Διὸς, νὰ κάμω λίγο γούστο, ἡ καλλίτερα κατὰ βᾶ κάτω, ἵνα σπάσῃς τὰ κεφάλια μας, διότι, μὰ τὴν ἀδαμιαίαν σου γυμνότητα, τέτοια κεφάλια ποῦχομε, θέλουν ὅλα σπάσιμο.

Ὡ πτηνὰ δὲ σεῖς ἱερὰ, κουκκουβάγιας ροδαναῖς, αἱ τοσοῦτον ἐλαφρῶς καὶ ἐπιχαρίτως πτερυγίζουσιν, μὴ τὴν Ἀκαδημίαν μας ἀποθαυμάζοντα, μὲ κουτουλίσετε, διότι, μὰ τοὺς κυνηγοὺς τῶν εὐρυαγυῶν Ἀθηνῶν, τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς θηρεύοντας στρουθοὺς τε καὶ σπουργίτια, θὰ σὰς τινάξω χάμω μὲ μιὰ πέτρα μυτιρή.

**Παληάνθρωπος.**